

LAKEFRONT BILLIONAIRES
LAUREN ASHER

LOVE

REDESIGNED

ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Lakefront Billionaires 1 - Love Redesigned**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Lakefront Billionaires 1 - Love Redesigned
Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Ιλινόι 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Asher
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ιωάννα Χονδρού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Mary, Books & Moods
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Lauren Asher, 2023
© Εξωφύλλου: Books and Moods
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2024

ISBN 978-618-01-5874-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LAUREN ASHER

LAKEFRONT BILLIONAIRES

LOVE
REDESIGNED

ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΗΣ

Μετάφραση: Ιωάννα Χονδρού

*Για εκείνους που η γλώσσα της αγάπης είναι λόγια επιβεβαίωσης.
Το φετίχ σας για τα ωραία λόγια είναι ασφαλές μαζί μου
(και μαζί με τον Χουλιάν Λόπες).*

ΛΙΜΝΗ ΟΡΟΡΑ

ΟΙΚΙΑ
ΤΟΥ ΙΔΡΥΤΗ

ΕΡΓΟΤΑΞΙΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΛΟΠΕΣ & ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

ΕΠΑΥΛΗ
ΤΟΥ ΧΟΥΛΙΑΝ

ΛΙΜΝΗ ΓΟΥΪΣΤΕΡΙΑ

ΠΕΖΟΔΡΟΜΟΣ ΔΙΠΛΑ
ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ
ΑΜΜΟΛΟΦΟΙ

ΕΠΑΥΛΕΙΣ ΜΕ ΘΕΑ ΤΗ ΛΙΜΝΗ

ΞΥΛΟΥΡΓΕΙΟ

ΟΔΟΣ
ΛΟΠΕΣ

ΟΙΚΙΑ
ΜΟΥΝΙΟΣ

ΦΑΡΜΑ ΤΟΥ ΡΑΦΑΕΛ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ
ΣΥΝΟΙΚΙΑ

ΜΕΤΩΝ ΣΤΡΙΤ

ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ

ΛΥΚΕΙΟ ΤΗΣ
ΓΟΥΪΣΤΕΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Χουπιάν

Κοντεύω να χάσω το αναθεματισμένο το μυαλό μου, και γι' αυτό φταίει μόνο ο απίστευτα αργός οδηγός, ο οποίος κλείνει τον μοναδικό δρόμο που οδηγεί στην πόλη.

Ο ήλιος έδυσε πριν από είκοσι λεπτά, και το μόνο που μένει για να εστιάσω την προσοχή μου είναι η φωτεινή καλιφορνέζικη πινακίδα πάνω στην οποία πέφτουν τα φώτα μου. Θέλω πάρα πολύ να του αναβοσβήσω τα μεγάλα φώτα και να πατήσω την κόρνα, αλλά κρατιέμαι, αν και παραλίγο να ενδώσω όταν μια μαύρη Mercedes σεντάν κάνει έναν μικρό ελιγμό στο πλάι, μα αμέσως μαζεύεται.

Cálmate.* Μόνο οκτώ χιλιόμετρα έμειναν μέχρι τη Μέιν Στριτ.

Παρόλο που σκέφτομαι σοβαρά να προσπεράσω τον άλλο οδηγό για να προλάβω τον διαγωνισμό ταλέντων του βαφτιστήρα μου, δε θέλω να ρισκάρω να βγω από τον δρόμο και να πάθει ζημιά η νέα McLaren μου. Δεν πέρασα τα τελευταία χρόνια της ζωής μου προσπαθώντας να με πείσω να αγοράσω το αμάξι

---

* Ηρέμησε. Ισπανικά στο πρωτότυπο. (Σ.τ.Σ.)

των ονείρων μου, για να καταστρέψω την ανάρτηση μία εβδομάδα αφότου το παρέλαβα.

Το τηλέφωνό μου που χτυπάει δυνατά με κάνει να πεταχτώ, ενώ βλέπω να εμφανίζεται στην οθόνη το όνομα του ξαδέρφου μου. Παίρνω μια βαθιά ανάσα και πατάω το κουμπί στο τιμόνι.

«Πού στον διάολο είσαι;» Ο ήχος του βραχνού ψιθύρου του Ραφαέλ γεμίζει το αμάξι.

«Θα είμαι εκεί σε δέκα λεπτά».

Ακολουθεί ένα αποδοκιμαστικό μουρμουρητό. «Μα το σόου αρχίζει σε πέντε».

«Μην ανησυχείς. Θα φτάσω πριν βγει στη σκηνή ο Νίκο».

«Δεν είμαι σίγουρος πώς μπορεί να γίνει αυτό, αφού ο Νίκο κάνει το άνοιγμα».

Mierda.* «Δεν είχα ιδέα».

«Το πρόγραμμα άλλαξε τελευταία στιγμή, όταν αρρώστησαν μερικά παιδιά. Σου έστειλα μήνυμα σήμερα το πρωί». Δεν μπαίνει καν στον κόπο να κρύψει την ενόχλησή του.

Σφίγω το λείο δερμάτινο τιμόνι. «Η συνάντηση στη Λίμνη Ορόρα κράτησε περισσότερο απ' ό,τι υπολόγιζα».

«Φυσικά».

«Σύντομα δε θα είναι τόσο έντονοι οι ρυθμοί».

«Είμαι σίγουρος». Ο απότομος τόνος του με εκνευρίζει.

Μέχρι πριν από δύο χρόνια, προτού η γυναίκα του υποβάλει αίτηση διαζυγίου, ο κόσμος θεωρούσε τον Ραφαέλ τον καλόβολο ξάδερφο Λόπες, ο οποίος πάντα έβρισκε έναν τρόπο να κάνει τους άλλους να χαμογελούν.

Ο βαθύς αναστεναγμός του Ραφαέλ σπάει τη σιωπή. «Εντάξει. Ο Νίκο θα καταλάβει».

Ο βαφτιστήρας μου μπορεί να είναι ένα ώριμο οχτάχρονο παιδί, δεν παύει όμως να είναι ένα *οχτάχρονο*. Και ύστερα απ' όσα πέρασε με το διαζύγιο των γονιών του, αρνούμαι να μπω στη λίστα

---

* Σκατά. (Σ.τ.Σ.)

του με τις οικογενειακές απογοητεύσεις που μεγαλώνει συνεχώς.

«Η μαμά σου σου κράτησε μια θέση στα πίσω καθίσματα σε περίπτωση που τα καταφέρεις».

«Ράφα, θα...»

Μου το κλείνει πριν ακούσει την υπόλοιπη πρότασή μου.

Pendejo.*

Τελευταία, τσακωνόμαστε πολύ συχνά με τον Ράφα, κυρίως εξαιτίας της συμπεριφοράς του αλλά και της πολλής δουλειάς που απαιτεί η διαχείριση της κατασκευαστικής εταιρείας του μακαρίτη του πατέρα μου. Παρόλο που κάνω ό,τι μπορώ για να βρω τη χρυσή τομή ανάμεσα στην προσωπική μου ζωή και στην εταιρεία Λόπες & Πολυτέλεια, η οποία επεκτείνεται πέρα και από τα πιο τρελά όνειρα του πατέρα μου, δεν τα καταφέρνω.

Ελέγχω τον στενό χώρο δίπλα στον δρόμο. Η κατηφόρα είναι γεμάτη λάσπες, αλλά χρειάζομαι ελάχιστα μόνο δευτερόλεπτα για να προσπεράσω το μπροστινό αμάξι και είμαι σίγουρος ότι θα καταφέρω να την κατέβω.

Σταμάτα να το πολυσκέφτεσαι και κάν' το.

Το φυλακτό της μαμάς μου που κρέμεται στον καθρέφτη περιστρέφεται καθώς στρίβω το τιμόνι προς το δρομάκι και πατάω γκάζι. Μόλις αλλάζω ταχύτητα, η μηχανή επιταχύνει και τα λάστιχα στριγκλίζουν.

Νιώθω τον χτύπο της καρδιάς μου στον λαιμό μου όταν το άλλο όχημα στρίβει δεξιά και μου κλείνει τον δρόμο.

Γαμώτο! Γαμώτο! Γαμώτο!

Μοιάζει λες και ο χρόνος επιταχύνει όταν τα αμάξια μας συγκρούονται. Το φανάρι μου γίνεται θρύψαλα και το μέταλλο τρίζει τη στιγμή που το μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου μου πέφτει με δύναμη πάνω στον πίσω προφυλακτήρα του άλλου. Πετάγομαι μπροστά, αλλά η ζώνη μου με σπρώχνει προς την αντίθετη κατεύθυνση και με ακινητοποιεί.

---

* Μαλάκα. (Σ.τ.Σ.)

Ευτυχώς, δεν ανοίγουν οι αερόσακοι, αν και η ανακούφισή μου δεν κρατάει πολύ, γιατί σβήνει και το τελευταίο ίχνος ελπίδας που είχα να προλάβω το σόου του Νίκο, και μου έρχεται να βάλω τις φωνές στην απρόσεκτη οδηγό.

Ηρέμησε. Η ανάμνηση της φωνής του μπαμπά μου τραβάει τις αόρατες κλωστές που είναι τυλιγμένες γύρω από την καρδιά μου, μέχρι που το σφίξιμο γίνεται αφόρητο. Μπορώ να τον δω καθαρά να με βοηθάει να ηρεμήσω από έναν ακόμα νυχτερινό εφιάλτη, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα τη φορά.

Δε μου είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι θα χρησιμοποιούσα την ίδια τεχνική είκοσι πέντε χρόνια μετά, αλλά να με τώρα εδώ, με τα μάτια κλειστά, να αναγκάζω τον εαυτό μου να μετράει ανάσες μέχρι να καταλαγιάσει ο πόνος στο στήθος και να μη βράζω πλέον από θυμό.

Καθώς προχωράω προς το άλλο αμάξι, με χτυπάει στο πρόσωπο το ελαφρύ αεράκι του Οκτωβρίου. Η οδηγός είναι σκυμμένη πάνω από το τιμόνι και τα μαλλιά της, που της φτάνουν μέχρι τους ώμους, δε με αφήνουν να δω το πρόσωπό της.

Κι εκεί που έχω τεντώσει το χέρι μου για να χτυπήσω το παρράθυρο, με σταματάει μια δυνατή τσιρίδα που ακούγεται από τα ηχεία του αυτοκινήτου. «Μην ανησυχείς! Έρχομαι». Ακούγονται δύο μπιπ και η κλήση τερματίζεται.

Η πανικόβλητη αναπνοή της γυναίκας γίνεται πιο εμφανής με κάθε γρήγορο ανεβοκατέβασμα της πλάτης της.

«Γεια». Χτυπάω τη γροθιά μου στο τζάμι όταν δε με αναγνωρίζει. «Είσαι καλά;»

Σηκώνει ένα τρεμάμενο δάχτυλο στο τζάμι, ενώ συνεχίζει να έχει σκυμμένο το κεφάλι. «Μια στιγμή». Η φωνή της τρέμει.

Το στομάχι μου δένεται κόμπος. «Να καλέσω ασθενοφόρο;»

«Όχι! Είμαι μια χαρά!» Γυρίζει απότομα προς το μέρος μου.

Vete a la chingada.*

---

* Άντε γαμήσου. (Σ.τ.Σ.)

«Χουλιάν;» Το όνομά μου βγαίνει από τα ροζ χείλη της Ντάλια Μουνιός σαν βραχνός ψίθυρος.

Έχουν περάσει χρόνια από την εποχή που την άκουγα να λέει το όνομά μου με τη γλυκιά φωνή της, και είναι χειρότερο κι από μαχαιριά στην καρδιά.

Την τελευταία φορά που την είδα ήταν στη βάφτιση του Νίκο, πριν από οχτώ χρόνια, όταν γίναμε νονοί του. Φορέσαμε και οι δυο ένα χαρούμενο προσωπείο για χάρη των οικογενειών μας, αλλά η ένταση και η αμήχανη σιωπή ανάμεσά μας σχεδόν με έπνιγαν, κυρίως επειδή είχαμε να μιλήσουμε από την κηδεία του πατέρα μου, ενάμιση χρόνο πριν.

Εκείνη έμενε στο Στάνφορντ όλο τον χρόνο, ακόμα και τα καλοκαίρια, ενώ εγώ κράτησα απόσταση, επειδή ήμουν δειλός.

Ένας δειλός που έπεσε από τα σύννεφα όταν η Ντάλια εμφανίστηκε με τον Όλιβερ, τον πρώην συγκάτοικό μου και το νέο της αγόρι. Δεν πίστευα ότι θα γίνονταν φίλοι, πόσο μάλλον ζευγάρι, παρόλο που είναι λογικό, αν σκεφτεί κανείς τις μπηχτές που μου πετούσε ο Όλιβερ επειδή μου άρεσε η Ντάλια και τον τρόπο που την κοιτούσε, αν και ήξερε πώς ένιωθα για εκείνη.

Από τη βάφτιση και μετά αποφεύγουμε ο ένας τον άλλο με μεγάλη επιτυχία – ή τουλάχιστον μέχρι τη στιγμή που η αποψινή αιφνίδια επίσκεψή της κατέστρεψε όλες μας τις προσπάθειες.

«Ντάλια». Με κατακλύζει μια έντονη ανάγκη να γίνω καπνός όταν νιώθω το βλέμμα της πάνω μου.

Κρύβω το σοκ μου καθώς βγαίνει από το αμάξι με το κεφάλι ψηλά, παρά τη μάσκα που τρέχει στα μάγουλά της και το ελαφρύ τρέμουλο στο πιγούνι της. Στα τριάντα χρόνια που ξέρω την Ντάλια, έχει κλάψει μόνο δύο φορές: μία όταν έσπασε το χέρι της στην προσπάθειά της να με νικήσει σε έναν διαγωνισμό σκαρφαλώματος στα δέντρα και άλλη μία στην κηδεία του πατέρα της.

Όπως συμβαίνει με την παλίρροια και το φεγγάρι, έτσι κι εγώ είμαι ανίκανος να αντισταθώ στη βαρυτική έλξη που μου

ασκεί η Ντάλια καθώς το βλέμμα μου ακολουθεί το περιγράμμα του κορμιού της.

Το λευκό μπλουζάκι της ταιριάζει με το μελαψό δέρμα και τα σπαστά καστανά μαλλιά της, ενώ το σκισμένο τζιν της δείχνει περισσότερο μοντέρνο παρά άνετο, έτσι όπως ξεπροβάλλουν από τις μεγάλες τρύπες τα γόνατά της. Οι καμπύλες της εξισορροπούν τέλεια τα έντονα ζυγωματικά και το μυτερό πηγούνι της, δημιουργώντας έναν υπέροχο συνδυασμό απαλότητας και αισθησιασμού.

Νιώθω έναν κόμπο στον λαιμό μου όταν σηκώνω το βλέμμα και βλέπω τα κόκκινα, πρησμένα μάτια της Ντάλια να με κοιτάζουν με αποδοκιμασία. Το μακιγιάζ της που έχει χαλάσει δεν είναι ικανό να με αποσυντονίσει από την ομορφιά της, αν και μόλις αντικρίζω τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια της ο εγκέφαλός μου δεν προλαβαίνει να σταματήσει τα λόγια που βγαίνουν από το στόμα μου.

«Το πρόσωπό σου είναι χάλια».

Pinche estúpido.* Σε αντίθεση με τη μαμά μου και τον ξάδερφό μου, δεν είμαι καθόλου κοινωνικός, και αυτό φαίνεται.

Τα χρυσά δαχτυλίδια της Ντάλια λάμπουν στο φεγγαρόφωτο καθώς σκουπίζει τα μάγουλά της συνοφρωμένη. «Κάτι μπήκε στο μάτι μου».

«Και στα δύο;» Οι ώμοι μου φαρδαίνουν καθώς σταυρώνω τα μπράτσα μου.

Πιέζει ταμποναριστά τις γωνίες των ματιών της με τα δύο μεσαία της δάχτυλα. «Ένα αξιοπρεπές άτομο δε θα μου έκανε κριτική γι' αυτό το ψέμα».

«Από πότε είμαστε αξιοπρεπείς μεταξύ μας;»

«Ποτέ δεν είναι αργά για να κάνουμε μια αρχή».

Επειδή είμαι λίγο πιο ψηλός, αναγκάζεται να γείρει το κεφάλι της προς τα πίσω για να με δει καλά. Τα καστανά της μάτια

---

* Γαμημένη ηλίθιε. (Σ.τ.Σ.)

μού θύμισαν τις νύχτες που παλιά έμενα μέχρι αργά στο ξυλουργείο, βάζοντας μανιωδώς τη νέα ξύλινη δημιουργία μου.

Η όποια αποφασιστικότητα είχα εξαφανίζεται στη στιγμή όταν ρουφάει τη μύτη της.

«Αλλεργίες». Ο αμυντικός τόνος της, σε συνδυασμό με τις συσπάσεις της μύτης της μου προκαλούν ένα σφίξιμο στο στήθος ως πράξη εσχάτης προδοσίας.

Τι στον διάολο συμβαίνει εδώ πέρα και πώς θα το σταματήσω;
Διατηρώ το πρόσωπό μου ανέκφραστο, παρόλο που νιώθω τον γρήγορο χτύπο της καρδιάς μου στα πλευρά μου. Η Ντάλια δεν αντέχει για πολύ τη διερευνητική ματιά μου και σωριάζεται πάνω στην πόρτα, αναστενάζοντας.

Μου έρχεται να πω κάτι, αλλά δε βρίσκω τις λέξεις.

Ο ήχος κλήσης του κινητού μου διαλύει τη στιγμή. «Σκατά!»

Τα φρύδια της ανασηκώνονται, φτάνοντας σχεδόν στο σημείο που αρχίζουν τα μαλλιά της. «Τι συμβαίνει;»

Εσύ. Πάντα εσύ.

Εκκωφαντικές σειρήνες πνίγουν την απάντησή μου. Νιώθω όλους τους μυς του κορμιού μου να σφίγγονται, καθώς ένα πλήθος από οχήματα παίρνουν τη στροφή το ένα πίσω από το άλλο. Επικεφαλής της πυροσβεστικής είναι ένα πυροσβεστικό όχημα και ένα ασθενοφόρο, ακολουθούμενα από τον σερίφη, τους βοηθούς του και το τουριστικό τρενάκι της Λίμνης Γουιστέρια.

Πλάκα μου κάνεις.

Η Ντάλια υψώνει το βλέμμα στον ουρανό και βρίζει. «Dios, dame paciencia con mi mamá».*

Το βλέμμα μου πέφτει πάνω της. «Σ' εκείνη μιλούσες;»

«Δυστυχώς».

Στη Λίμνη Γουιστέρια ένα ασήμαντο ατύχημα μπορεί να μετατραπεί σε κοινωνική κρίση.

Δεν τους νοιάζουν τα αυτοκίνητα αλλά εκείνη.

---

* Θεέ μου, δώσε μου υπομονή να αντέξω τη μαμά μου. (Σ.τ.Σ.)

Η Ντάλια δεν είναι απλώς η αντίπαλος της παιδικής μου ηλικίας. Είναι η Γλυκιά Φράουλα της Λίμνης Γουιστέρια, που τελικά αποφάσισε να επιστρέψει στην πατρίδα της, αφού πρώτα έζησε το όνειρό της για μερικά χρόνια στην Καλιφόρνια.

Κι εσύ είσαι ο cabron* που παραλίγο να τη ρίξεις σε ένα χα-ντάκι.

Τρίβω τον κρόταφό μου που πάλλεται.

«Νομίζεις ότι μπορούμε να το σκάσουμε προτού φτάσουν;»

Η Ντάλια κοιτάζει πρώτα εμένα και μετά το αυτοκίνητο.

«Εσύ φταις». Τα λόγια ξεγλιστρούν από το στόμα μου.

Αρκούν μερικά λεπτά με την Ντάλια για να ν' αποκτήσω ήδη ξανά την κακή συνήθεια να μιλάω χωρίς να σκέφτομαι.

Πρόσθεσέ το στη μακριά λίστα με τους λόγους για τους οποίους θα πρέπει να την αποφεύγεις.

Βάζει το ένα χέρι της στο στόμα της. «Εγώ φταίω; Δε θα ήμασταν σ' αυτό το χάλι αν δεν είχες προσπαθήσει να μου κλείσεις τον δρόμο».

«Είχα να πάω κάπου».

Σηκώνει τα χέρια της. «Λοιπόν, ήμουν...»

Συνήθως λαχταρώ τη σιωπή, αλλά με εκνευρίζει το γεγονός ότι η Ντάλια δε μιλάει στην πρώτη ένδειξη αντιπαράθεσης.

Φωτεινά χρώματα που αναβοσβήνουν πέφτουν πάνω μας, δημιουργώντας κόκκινες, λευκές και μπλε σκιές, καθώς μερικοί πυροσβέστες πηδούν από το όχημά τους για να ελέγξουν τον χώρο και δύο γιατροί συμπεραίνουν στα γρήγορα ότι είμαστε και οι δύο καλά.

Ο μεγαλύτερος σε ηλικία αρχηγός της πυροσβεστικής τραβάει την Ντάλια στην αγκαλιά του. «Η μαμά σου ακουγόταν σαν να πέθαινες».

Υψώνει το βλέμμα της στον ουρανό ως ένδειξη αποδοκιμασίας. «Το ξέρεις πόσο υπερπροστατευτική μπορεί να γίνει».

---

* Μαλάκας. (Σ.τ.Σ.)

Ο αρχηγός της πυροσβεστικής τής ανακατώνει τα μαλλιά.
«Έχει καλές προθέσεις».

«Το ίδιο έλεγε και ο Εωσφόρος για την Κόλαση». Η Ντάλια σουλουπώνεται με μια αγχωμένη έκφραση.

«Ντάλια!» Η Ρόσα κατεβαίνει από το τρενάκι και τρέχει προς την κόρη της, κρατώντας σφιχτά στο ένα χέρι κάποιο φυλακτό και στο άλλο ένα μπουκαλάκι με αγιασμό. Η δική μου μαμά βγαίνει από το τρενάκι με ένα τσούρμο ξοπίσω της, μετατρέποντας το αυτοκινητικό μας ατύχημα σε συγκέντρωση των κατοίκων της πόλης.

«Μάμι». Η Ντάλια ρίχνει μια ματιά στο πλήθος που σχηματίζεται πίσω από τη γραμμή του σερίφη. «Έπρεπε να τους μπλέξεις όλους;»

«Μην αρχίζεις. ¿Qué pasó?*

» Η Ρόσα στην αρχή σκανάρει με το βλέμμα την κόρη της από την κορφή ως τα νύχια και έπειτα ανοίγει το μπουκαλάκι με τον αγιασμό.

Για πρώτη φορά απόψε τα μάτια της Ντάλια λάμπουν περισσότερο κι από τα αστέρια στον ουρανό. «Ο Χουλιάν με τράκαρε». *Αυτό το κωλόπαιδο.*

Η Ρόσα με καρφώνει με το βλέμμα της, λες και διέπραξα κακούργημα.

Αγριεύω ακούγοντας τη φωνή της μαμάς μου που έρχεται καταπάνω μας. «Χουλιάν, πες μου ότι δεν είναι αλήθεια».

«Μαμά».

Αρπάζει το μπουκαλάκι με τον αγιασμό από τα χέρια της Ρόσα και, αφού με ευλογεί στα γρήγορα, στη συνέχεια με ραντίζει μ' αυτό. «Τι σκεφτόσουν όταν προσπάθησες να βγάλεις την Ντάλια από τον δρόμο;»

«Ότι είναι κρίμα που δεν τα κατάφερα».

Ο αρχηγός της πυροσβεστικής βήχει για να καλύψει το γέλιο του.

---

* Τι έγινε; (Σ.τ.Σ.)

Το διαπεραστικό βλέμμα της Ντάλια απειλεί να ανοίξει μια τρύπα στο μάγουλό μου. «Μη μου πεις ότι όλα αυτά τα χρόνια σχεδιάζεις τη δολοφονία μου, και τώρα που έφτασε η κατάλληλη στιγμή απέτυχες;»

«Πίστεψέ με. Δε θα ξανακάνω το ίδιο λάθος».

Μου κάνει κωλοδάχτυλο.

«Ντάλια Ισαμπέλα Μουνιός!» Η Ρόσα τραβάει το χέρι της κόρης της, ενώ η μαμά μου ψιθυρίζει: «Λουίς Χουλιάν Λόπες Τζούνιορ!»

Η μαμά μου χρησιμοποιεί ολόκληρο το όνομά μου μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις –και μόνο όταν είναι τσαντισμένη–, οπότε καλύτερα να συγκρατηθώ προτού χάσει την ψυχραιμία της.

Η Ντάλια κι εγώ αναστενάζουμε ταυτόχρονα και τα βλέμματά μας διασταυρώνονται, σκορπίζοντας τις σκέψεις μου, μέχρι που μου μένει μόνο μία.

Εκείνη.

Ο σερίφης πλησιάζει προς το μέρος μας και με βοηθάει να μην εξευτελιστώ παραπάνω. Ευτυχώς, ο βοηθός του, με τον οποίο έχω προσωπική βεντέτα, παραμένει μακριά. Μου φτάνει η σημερινή μου κακοτυχία.

Ξέρω ότι η Ντάλια είναι ικανή να κάνει παρέα μαζί του μόνο και μόνο για να μου τη σπάσει.

Ο μεγαλύτερος σε ηλικία σερίφης παίρνει μια τεράστια αγκαλιά την Ντάλια. «Λοιπόν, τι έγινε εδώ;»

«Θα πρέπει να συλλάβεις τον Χουλιάν για απόπειρα δολοφονίας». Το χαιρέκακο χαμόγελο της Ντάλια ενεργοποιεί έναν εκκωφαντικό συναγεραμό μέσα στο κεφάλι μου. Αναμνήσεις που μου πήρε χρόνια να σβήσω αναδύονται ξαφνικά στο μυαλό μου και περνούν αστραπιαία από μπροστά μου σαν σκηνές από ταινία τρόμου.

Το χαμόγελό της, που γινόταν πιο πλατύ κάθε φορά που ταράζομουν και μιλούσα χωρίς να περιμένω τη σειρά μου.

Τα λαμπερά μάτια της, που με κοιτούσαν καθώς κινούμασταν

– όχι, καθώς εγώ μας κινούσα με δυσκολία στην πίστα στο πάρτι των γενεθλίων της όταν έκλεινε τα δεκαπέντε.

Η παρόμοια έκφραση που είχε όταν εκφωνούσε τον λόγο της ως αριστούχου απόφοιτης με τη μεγαλύτερη βαθμολογία και με ευχαριστούσε, στην τελετή αποφοίτησης, που άντεξα σε όλο το λύκειο.

Είναι θλιβερό πώς ένα και μόνο χαμόγελό της μπορεί να πυροδοτήσει αμέτρητες αναμνήσεις, που είναι καλύτερο να παραμείνουν όλες θαμμένες στο παρελθόν, μαζί με τα όποια αισθήματα έτρεφα κάποτε για εκείνη.

Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω γιατί επέστρεψε η Ντάλια, αλλά σίγουρα δεν είναι για καλό.

Ούτε κατά διάνοια.

ΧΟΥΛΙΑΝ

Αν ποτέ έπιανα φωτιά, η Ντάλια Μουνιός, παλιά φίλη και διακοσμήτρια εσωτερικών χώρων, θα έκανε τα πάντα για να φουντώσει τις φλόγες. Έτσι, όταν επέστρεψε στη Λίμνη Γουιστέρια, σκόπευα να την αποφύγω πάση θυσία. Μέχρι που μπλέχτηκε στα πόδια μου η μάνα μου και τα έκανε όλα άνω κάτω.

Αν καταφέρω να βοηθήσω την Ντάλια να ξαναβρεί τη χαμένη της δημιουργική σπίθα, θα την ξεφορτωθώ μια ώρα αρχύτερα. Μόνο που, τι γίνεται, αν τελικά θέλω να μείνει;

ΝΤΑΛΙΑ

Λένε ότι ο διάβολος έχει πολλά πρόσωπα, αλλά εγώ ξέρω μόνο ένα: αυτό του Χουλιάν Λόπες, δισεκατομμυριούχου, οικογενειακού φίλου και παιδικού μου αντίπαλου. Ορκίστηκα να τον αποφύγω όσο προσπαθώ να μαζέψω τα κομμάτια μου εξαιτίας του πρόσφατα διαλυμένου αρραβώνα μου, αλλά μου έκανε μία ακαταμάχητη πρόταση: να ανακαινίσουμε μαζί ένα ιστορικό σπίτι.

Η προσωρινή μας εκχειρία κινδυνεύει καθώς ερχόμαστε αντιμέτωποι με απωθημένα χρόνων. Το να ενδώσουμε ήταν αναπόφευκτο. Αλλά το να ερωτευτούμε; Αυτό δεν ήταν μέρος του σχεδίου...

Το πρώτο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ LAKEFRONT BILLIONAIRES. Ένα ρομάντζο που εκτυλίσσεται στη μικρή πόλη της Λίμνης Γουιστέρια με ένα εγγυημένο καλό τέλος.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ISBN: 978-618-01-5874-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 30303